

”Naryschkina”

Et portræt af årets opdrætter 2009

I år 2000 blev jeg af den dengang siddende redaktør i DSO opfordret til at skrive om mit opdræt, og at det lige faldt sammen med, at det var 10 år siden, jeg startede med mit opdræt, var et rent tilfælde.

Jeg har som redaktør i DSO altid opfordret opdrættere til at skrive et opdrætterportræt, og jeg har tilstræbt at bringe et af ”Årets opdrætter”, hvis det har været muligt. Denne gang er æren tilfaldet mig, for jeg blev ”Årets opdrætter 2009” ☺ Derfor er det jo på sin plads, at jeg også selv bidrager med et portræt af mit katteri, og denne gang falder det sammen med mit 20 års jubilæum som opdrætter.

Sådan begyndte det

Jeg er opvokset på en stor gård med masser af dyr, men mere producerende dyr end kæledyr. Vores hund var en ”rottefænger,” og kattene boede i stalden og skulle holde musebestanden nede. Det lykkedes mig dog alligevel engang at smugle en drægtig missemor med i min seng, hvor den fødte sine killinger. Det blev dog hurtigt opdaget, og Missemor samt killinger måtte vende tilbage til stalden, hvor vi fandt en tom kalvebås, hvor hun kunne ligge beskyttet, for nu havde jeg jo ”forvænnet” hende.

Som voksen var det nu hunden, som fik min første prioritet og den russiske mynde, som betog mig med sit aristokratiske udseende. Det var i mange år min store hobby at gå på udstilling

På udstilling med mine to Borzoi'er

og til hundevæddeløb, derfra stammer også mit stamnavn ”Naryschkina”, som er russisk.

Da jeg i 1985 blev skilt, måtte jeg finde en lidt mere pladsbesparende hobby. Da to af mine hunde af naturlige årsager gik bort, og jeg kun havde Fanduscha, min tæve, som desværre aldrig blev drægtig, tilbage, blev jeg ved et tilfælde opmærksom på en racekatteopdrætter, som opdrættede siamesere og orientalerer.

Da jeg nu havde sat mig i hovedet, at jeg skulle have kat, kunne jeg ikke vente, for den opdrætter ”jeg havde kastet min kærlighed på” havde jo ikke lige killinger på det tidspunkt.

Da jeg som barn altid havde ønsket mig en rødtribet huskat, måtte en sådan fremskaffes, og det skulle vise sig, at det ikke bare var sådan med det ønske, men det lykkedes dog. Ivan von Olsen blev 15 år, og han så kun dyrlægen til sine årlige vaccinationer.

Efter længere ventetid fik jeg min første racekat, en ebony (sort orientaler), som blev kastreret og brugt som prøveklud på udstilling. Han hed Black Earl von Avathar, og jeg købte ham i 1988 af Hildegard Barth. Det blev til en del udstillinger med Ivan og Earl, men jeg må ærlig indrømme, at jeg dengang følte mig malplaceret på en katteudstilling.

Det var min mentor, der så ”vist” rådede mig til at starte/begynde med en udstillingskastrat, så jeg kunne se, om det nu også var noget for mig, det der med racekatteopdræt.

Så denne ”virus”, som skulle vise sig at have angrebet mig dengang for snart 23 år siden, den er jeg aldrig blevet kvit. Jeg har det også rigtig godt med det, og tænk, hvor har jeg dog lært mange mennesker at kende

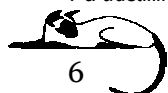
Taylan på sin første udstilling, BIS killing

og knyttet venskaber - forhåbentlig varer virussen ved i mange år endnu ☺

Efter nogle år på opdagelsesrejse gennem udstillingsverdenen havde jeg forelsket mig i en foreign white. I foråret 1989 flyttede min første avlskat, Angelica's White Medea, ind hos mig. Hun var en foreign white, og hun fødte sit første kuld i 1990, hvilket blev starten på min karriere som opdrætter.

Rayan Naryschkina fra mit 1. kuld i 1990 blev BIS killing, på sin første udstilling

Medea, som vi i daglig tale kaldte "Schneewittchen", var en stor og kraftig hunkat, som viste sig at være en fortræffelig avlskat. Hun fødte dejlige store og sunde killinger uden fejl med flere forskellige hankatte.

Jeg boede i Tyskland, da jeg startede med mit opdræt, og nu var jeg i mellemtiden flyttet til Lolland. Vi havde købt en "gammel" bindingsværksejendom fra 1800, som vi havde sat os for at renovere og gøre til vores hyggelige nye domicil i Danmark. Min kære "handyman" havde advaret mig, at det gør man ikke sådan bare lige, og jeg måtte love at "projektet" katteopdræt/udstilling måtte komme i 2. række, så katteverdenen blev sat lidt på spareflamme i nogle år. Men det blev da til nogle kuld i løbet af årene, jeg har lige talt op, og jeg kom frem til, at jeg indtil mit 20 års jubilæum i maj dette år har lavet 28 kuld.

Avlshan

Min gode veninde og mentor, Hildgard Barth, var på et tidspunkt meget opsat på at have avlshanner. Hun havde også faciliteterne til det med egne isolerede huse med klinker på væggene, gulvvarme, og dejlige løbegårde. Hun syntes, at vi skulle have en avlshan efter nogle spændende linjer, og hun havde kendskab til en, som havde linjer fra både England, Amerika, Holland, Sverige og Tyskland. Så vi købte Tiptap-Tomtom's Asterion, i daglig tale kaldt for Bølle - en dejlig klassisk brunmasket han og for dengang i 1995 af ret flot type. Han lavede flotte, sunde og racetypiske killinger og havde et fantastisk væsen, som han gav videre til sine killinger.

Bølle blev desværre kun 10 år, da han nåede den alder, ville nyrene ikke mere. Indtil han var godt 8 år, kendte dyrlægen ham kun fra de årlige tjek og blodtest, og da han fik fjernet et par tænder på grund af FORL.

Jeg ved, hvor stort et ansvar det er at have fremmede katte i sin varetægt. Jeg tror ikke, at de, der ikke har prøvet at have en avlshan gående ved, hvor stort et ansvar og arbejde det egentlig er.

Ikke nok med at det i dagligdagen koster en del ekstra rengøring, risikoen for smitte er også høj. For at katte skal have de bedste betingelser kræver han også rigtig meget sel-

Bølle kringlede enhver situation

skab, i hvert fald hos mig. Det gode temperament er selvfølgelig også genetisk betinget, men en avlshan i hankatterum, der ikke har noget selskab, forbliver sjældent en sød og omgængelig kat. Da mine aktiviteter som opdrætter de senere år højst har resulteret i et kuld om året, er jeg de mennesker, hvor jeg har købt parringer undervejs, dybt taknemmelig.

Kunsten at købe nye katte

Mit første forsøg på at finde en afløser for Bølle resulterede i, at jeg var heldig at finde en nydelig brunmasket han i Tyskland, som også havde en interessant og spændende stamtavle. Da tiden kom, hvor han skulle bevise, om der kunne komme pæne killinger efter ham, slap mit held desværre op! Det viste sig, at der kom alvorlige fejl i de tre kuld, han lavede, så jeg måtte gøre det eneste rigtige - tage ham ud af avl.

Han blev kastreret, og kort tid efter kom der en henvendelse fra en sød dame, som gerne ville give en voksen kat et godt hjem.

Min søgen efter "endnu" en avlshan førte mig til Sverige, hvor jeg nu var sikker på at have fundet den rigtige - det var en utrolig smuk og meget typet brunmasket han. Jeg fik ham "ad omveje", da hans opdrætter havde ham med til en jysk udstilling, hvor hun skulle udstille. Jeg rejste glad hjem til Lolland med ham, og den første nat blev veloverstået uden "gråd" og deslige. Da jeg næste morgen rigtig fik nusset ham igennem og "befamlet", mærkede jeg en kæmpe sternumfejl! Jeg var målløs, ked af det og senere skuffet og vred over, at en opdrætter kunne sælge en kat for mange tusinde kroner til avl med sådan en graverende fejl.

Så efter to mislykkede forsøg på at finde en pas-

sende avlshan havde jeg eller vi ☺ bestemt os for, at nu ville vi altså ikke have en ny avlshan.

MEN det er ikke kun det at finde en avlshan, der er svært! Jeg har i næsten samme periode søgt efter en avlshun, og det har også været en stor prøvelse.

Min lillamaskede avlshun, Tværmose's Holly, SIA c, som nåede at få to kuld med Bølle, blev desværre kun 4 år. Jeg har Hollys datter Ophelia, som nu er 6 år og kastrat, hun blev efter flere forsøg med forskellige hanner, én enkelt gang drægtig. Hendes liv var desværre ikke skabt til at være avlshun, så det slap hun selvfølgelig for.

En anden blåmasket avlshun, Nissens Beauty Baroness, SIA a, som var købt til avl, fik et dejligt kuld killinger. Men kun 1½ år gammel, lige umiddelbart efter, at hendes killinger var solgt og på vej ud af huset, fik hun en så alvorlig hjerneblødning, at hun måtte have fred. Hun var for øvrigt Bølles barnebarn ☺

I Tyskland fandt jeg så en nydelig chokolademasket hun, som opdrætteren havde gemt til sig selv. Omstændighederne i hendes hjem ville dog, at hun måtte trække ned i bestanden, så jeg fik lov til at købe Oswina v. d. Hese SIA b, så da var jeg opstemt og sikker på, at jeg nu havde fundet min nye avlshun. Hendes kælenavn var Winja, og hun blev parret flere gange med de nydeligste hanner, der var på "markedet" på det tidspunkt, men desværre uden resultat. Efter mange skuffende og lange venteperioder måtte jeg erkende, at Winja heller ikke blev min næste avlshun.

I de lange venteperioder havde jeg

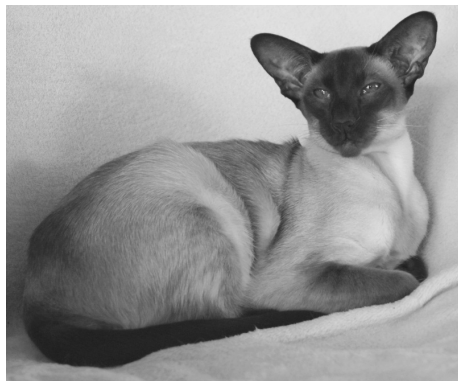
Stella, Sirius og Ronja hygger sig ved brændeovnen

skelet lidt efter noget spændende, for opgivet havde jeg nu i årene dog alligevel ikke.

Min skelen førte mig til Norge, hvor jeg også fandt en chokolademasket hun efter fødedygtige liner.

Damrong's Meskenet SIA b viste sig at være ret så sky og ikke så "fingernem", som jeg ønskede mig. Så jeg brugte rigtig megen tid på at tilvænne hende, men skæbnen ville, at hun slet ikke følte sig tilpas.

Da hun så kom i løbetid allerede som 4 måneder gammel, gik det lidt bedre, men kun i løbetiderne. Hun var næsten konstant i løbetid, og da hun var et halvt år, fik hun voldsomme smerter. Dyrslægen fandt ud af, at det var livmoderbetændelse, men da katten er et rovdyr, viser den ikke smerter, da den lige så godt kan sætte et skilt op, hvor der står "jeg er svag, og jeg er derfor dit næste måltid mad". Så i bakspejlets lys, så har hun sik-

Stella på sin 4 års fødselsdag

kert haft ondt længe, så det var jo derfor ikke så sært, at hun ikke ville kæles for. Imidlertid havde hun været igennem en lang sygdomsperiode, og hun var så skræmt og bange. Dyrslægen rådede mig til, at give hende fred, da han ikke mente, at hun ville blive tryk ovenpå hele det sygdomsforløb, og jeg måtte indse, at han havde ret og fulgte derfor rådet.

Sirius, altid oplagt til spilopper og leg

Når det lykkedes

Nu stod jeg igen uden avlshun efter et halvt års pendulfart til dyrslægen og masser af bekymringer.

Jeg var efterhånden ved at miste modet, men så ringer en af Hildegards veninder, som i øvrigt tidligere havde købt en hunkat af mig. Hun fortæller, at en opdrætter, som hun havde købt kat hos, havde et kuld brunmaskede killinger (3 hanner og 3 hunner) lig-

gende, om jeg stadig var interesseret i at finde en hankat.

Jeg var jo på udkig efter en avlshun, og skæbnen ville mig det så godt, at jeg fik lov til frit at vælge i kullet - og sådan gik det til, at Stella (GIC Indira von Jukima, JW, DSM SIA n) blev min.

Stella er en fantastisk kat, som jeg hver dag glæder mig over at eje, og hun er skyld i mange, mange ting ☺ I de fire år jeg har haft hende, har hun bragt mig så mange glæder både på udstillinger, som avlskat, men allervigtigst som kælekat. Hun har været en drøm at have med på udstilling, og jeg kan vist godt tillade mig at sige, at hun har klaret sig rigtig pænt.

Sidste foto af Sirius inden han rejste

Det er blevet til både en JW titel, en DSM titel og hun er også blevet GIC - hun er så sød og nem at have med, og hun viser sig gerne frem på dommerbordet.

Naryschkina

SIAMESERE

Heide Petersen 4960 Holeby Tlf. 5460 6753
www.naryschkina.dk

Hun er også skyld i, at jeg har opnået den ærefulde titel "Årets opdrætter 2009", da 4 af de deltagende Naryschkina katte er hendes børn og den 5. hendes barnebarn (mere om ham senere).

Det er lykken, når man får lov at købe en smuk kat, men når katten så samtidig giver ligeså smukke, måske endda smukkere afkom end sig selv, så fås det vist ikke bedre!

Stellas fire børn: Romeo Naryschkina SIA n 21, som flyttede ind hos en rigtig god veninde, nåede at lave nogle kuld, før han blev forfremmet til udstillingskastrat. Samson Naryschkina SIA n 21 flyttede til Tyskland, hvor han også skal bidrage lidt til genpuljen. Sirius Naryschkina SIA n 21 opnåede også at blive JW, han blev

En af Taylans mange grimasser

boende hos mig, til han blev voksen. Han havde et par aftaler med nogle piger, der skulle indfries, før han flyttede til Stockholm, hvor han i dag nyder livet som avlshan og udstillingskat. Sidst, men ikke mindst, Ronja Naryschkina, SIA a, som blev boende hos mig som avlshun.

Når det gør ondt

Ronja slægtede sin mor på, forstået sådan, at hun blev en smuk og sød kat. På udstillinger klarede hun sig også godt og vandt da også over sin mor den ene gang, de var udstillet sammen, men med delte dommerstemmer på scenen ☺

Hun blev udstillet til International Champion, hvorefter hun blev parret – normalt udstiller jeg mine avlshunner til IC, før de skal have killinger. Så er de blevet voksne og har fået det mentale overskud, der giver en god mor.

Jeg var heldig at få hende parret med en smuk hankat, og min plan var, at jeg skulle beholde en hunkillling efter hende. Det går desværre bare sjæl-

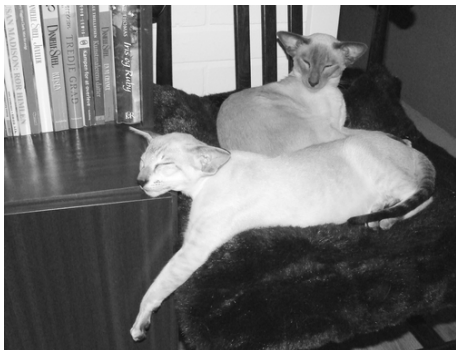

Ronja få dage før hun fødte sit kuld

dent, som man håber, ønsker og planlægger.

Ronja døde da killingerne var 4 ½ uge ☹ Killingerne var lige begyndt at spise selv, jeg havde støttefodret dem hele tiden, da Ronja forblev dårlig efter kejsersnittet og lige, til hun "drog over regnbuebroen". Så de små var meget knyttet til mig, især den lille pige Tayla (hun måtte senere omdøbes til Taylan, da det viste sig at være en hankat).

Nu var gode råd jo dyre, når jeg nu ikke var så heldig at få en hunkillling og samtidig havde mistet Ronja, for

Sirius og Ronja var meget glade for hinanden

skæbnen ville, at der var 4 hankillinger. To af dem snød mig dog længe, for de så absolut ud som hunkatte - det er første gang i 20 år og efter 28 kuld, at jeg har taget fejl!

Taylan var som sagt meget, meget nært knyttet til mig, så da tiden kom, hvor han var salgsklar, så kunne jeg simpelthen ikke nænne at sælge ham.

Undervejs i hans opvækst var tanken, at han evt. som Sirius, når han blev lidt ældre, kunne flytte til en opdrætter i udlandet. Jeg havde også fået flere henvendelser fra opdrættere, som gerne ville købe ham, da han var lille, nogle af dem var også indstillet på at vente, til han blev voksen og havde parret et par hunkatte her. På den måde var der jo en chance for, at jeg ad den vej kunne få en hunkat efter ham. MEN han var den direkte "tråd" til sin mor, som jeg savnede SÅ

MEGET, så han var simpelthen NØDT til at blive 😊

Hovsa 😊

Vi ville vi jo ikke have en ny avlshan - man skal aldrig sige aldrig, for det har vi altså fået!!

Heldigvis har vi hele vores have indhegnet kattesikkert, hvilket han og pigerne nyder i fulde drag, for han er ikke killing mere. Han er nu blevet en voksen kønsmoden herre, som bruger meget af sin tid på at "sætte plakater op", læs afmærke territorium med urin. Heldigvis har jeg lært at sy hankattebukser, og så snart han kommer inden døre, så får han dem på. Han går lystigt og strinter og tror, at alt er i den skønneste orden, heldigvis er virkeligheden ikke, som han tror 😊

Jeg håber at få en hunkilling efter ham til at føre Ronja videre, men et er sikkert, han skal ikke gå fertil i længere tid. Når han bliver kastreret, får jeg jo så også en nydelig udstillingskat og ikke mindst kælekat, der kan komme med i seng igen 😊

Om at omplacere en voksen kat

Første gang jeg omplacerede en voksen kat var, da jeg af sundhedsmæssige grunde måtte neutralisere en avlshun - hun havde et fantastisk liv, når hun enten var gravid eller havde killinger. Ellers var hun konstant i

løbetid, og når hun var det, så "overpissede" hun alt (op og ned ad vægge, døre, stole, i alle vinduer, selv køleskabsdøren drev af hendes efterladne gule ret stærkt lugtende urin) og dengang var jeg ikke så smart og sy bukser, som jeg gør nu til hankatten.

Så efter nogle dejlige kuld blev hun lykkelig kastrat. Jeg var dengang også "killingelistebestyrer" og kom i snak med mange interesserede siameserkøbere. Dengang var der ikke sååååå mange, der havde internet, hvor man lige hurtigt kunne søge verden rundt efter en killing.

Jeg kom i kontakt med Majbritt på det tidspunkt, hvor hun havde en 14 årig siameserhan, som skrantede lidt. Hun ledte efter en ven til sin anden siameser på 9 år, som absolut ikke skulle være alene, når tiden kom, og

"Hankattebukser" sparer masser af rengøring 😊

Taylan er nu godt et år

den ældre måtte sige farvel (for øvrigt en supergod holdning). Så Trille rejste til København, og det gik strålende, og hun faldt rigtig godt til hos Majbritt.

Så da Majbritt flere år senere grædende ringede, fordi hun havde mistet en ung siameser pga. sygdom. Ja, så var der ingen tvivl i mit sind, da jeg vidste, at hun havde det perfekte hjem til en siameser. Derfor var jeg faktisk rigtig glad, da jeg ikke alene

ønskede, men også var i stand til at trøste hende ved at tilbyde hende, at hun måtte få Winja, som jo alligevel ikke kunne få killinger.

Når jeg har omplaceret en voksen kat, så har det faktisk hver gang foregået sådan, at jeg lige tilfældigvis havde en henvendelse, præcis på det tidspunkt, hvor jeg havde en kat, som sikkert ville få et rigtig godt liv, måske endda et bedre, et andet sted. Det er mere eller mindre sket for at imødekomme nogle mennesker, som var ulykkelige efter at have mistet en kær ledsager og ville give den tilbageblivende kat en ven. Mit eget savn har jeg kompenseret for med bevidstheden om, at jeg havde gjort

andre lykkelige.

Det er for øvrigt også min måde at tackle situationen på, når jeg sælger killinger, for naturligvis er der et savn, når killingerne flytter hjemmefra. Fornuften spiller selvfølgelig også ind, for man kan selvfølgelig ikke beholde alle killingerne, men det at se og føle, at man kan gøre et andet menneske lykkeligt, det betyder utrolig meget for mig i den sammenhæng.

På falderebet

Jeg har mest skrevet om de sidste 10 år, så har du fået lyst til at læse mere om mine katte fra de første ti år, så er der flere detaljer om dem på min hjemmeside under "om mig".

At opdrætte er ofte forbundet med ventetid, planer der mislykkes, bekymringer og sorg, så iblandt kan man godt spørge sig selv om det er det hele værd – svaret kommer øjeblikkeligt: JA! For i forhold til alle de glæder, der er forbundet med at opdrætte, så fylder de mindre gode ting ganske lidt, selvom tingene gør ondt lige, når de sker. Det sidste jeg gør, inden jeg går i seng om aftenen, er at se ind i nogle smukke blå katteøjne, og de blå øjne er det første, mit blik møder om morgenen – findes der større LYKKE ?

Mange hilsner
Heide Petersen

Naryschkina Siamesere
www.naryschkina.dk